Val Antim
CASTANIENII

Cerul gri e cerul meu, dar n-am spus-o niciodată la nimeni. Ceilalţi m-au făcut să cred că sunt un individ ciudat, cu toate că oarece îndoieli aveam şi eu. Trebuie să recunosc, nu se întâmplă în fiecare zi, şi oricui, să se nască dintr-o castana… Nu e vorba de a încolţi din fructul căzut, de-a prinde rădăcini şi de-a deveni copac, aşa cum suntem obişnuiţi să se întâmple. E vorba sa ieşi ca un pui de pasare din ou, să te chinui să spargi coaja groasa pentru a vedea lumina zilei! Oricui mă apuc să-i destăinui la un pahar povestea mea, înghite mai întâi în sec, apoi mă-ntreabă senin: „Ce crezi, mâine va ploua?". Întotdeauna, aceeaşi întrebare! E-adevărat ca eu venisem din Ţara Cerului Gri, cea plină de castani, unde ploua zece luni pe an. E-adevărat că-mi ascundeam de câte ori puteam originea pentru a nu fi tratat drept imigrant. E-adevărat că mi s-a propus să fiu înfiat de nenumărate ori şi asta întotdeauna după întrebarea cu ploaia de mâine, de parcă-ar fi ştiut. Dar de unde ştiau? O fi avut conformaţia fetei mele ceva neobişnuit? Sau accentul? Totuşi nu auzisem pe nimeni exclamând „Ce accent castaniu ai, Pristoc!" Ah! ce mi-ar fi plăcut să am şi eu un nume ca toţi ceilalţi, să fi fost botezat la biserică, nu poreclit ad-hoc într-o crâşmă mana a cincea… Fapt e ca Pristoc am rămas multă vreme iar întrebarea cu pricina, „Ce crezi, mâine va ploua?" devenise refrenul meu atunci când mă apuca amocul şi dorul de ducă… Până-ntr-o zi, când m-am ciocnit cu o fată pe aleea din parc. Era destul de înaltă, cu capul mai puţin ţuguiat decât mine şi cu ochi castaniu-necopt.

— Eu sunt Shatyia, mi-a spus surâzătoare. Pe tine cum te cheamă? Am privit un secol cerul acela aproape senin, de toamna, fără să ştiu ce să-i răspund. Cum ar fi sunat „Eu sunt Pristoc, domnişoară…"? Am spus ce mi-a venit la gura:

— Gonzague, Gonzague de Chataigne… Se spune ca atunci când minţi îngheaţă apele. Dar asta trebuie să li se întâmple numai celor care ştiu s-o facă. Eu, novice şi castaniu-roscat de timid, scosesem vorbele din gura exact pe frecventa necesara ca să spargă norişorul de deasupra capului meu şi să deverse 50 de cm^3 de apa de ploaie pe cei 20 de cm^2 ce-i ocupam eu în poziţie verticala. Râdeam ca un apucat: nu era prea ortodox el, dar fusese adevăratul meu botez şi, de atunci, nimeni nu mi-a mai spus vreodată Pristoc.

— De Chataigne! a exclamat ea. Vita nobila… Soi de high-life…

— Ei… mai domol… Spune-mi Gonzag şi gata. Dădu din cap că e de-acord, apoi ca nu: – Tu nu eşti de pe-aici…

— E-adevărat, sunt imigrant, am recunoscut.

— Eram sigura, culoarea scoarţei tale e mai roşietică şi ai capul mai ţuguiat… Gonzag ţi se potriveşte de minune! Vii de departe?

— Din Tara Cerului Gri, dacă ştii unde vine.

— Nu zău? se entuziasmase ea. Trebuie să fie minunat! Acolo ploua trei sezoane… Nu ca aici… adăugă apoi cu regret. Ce ştia ea ce-nseamnă zece luni pe an de cer gri!

— Mai bine mergem la o terasa, am propus. Cu timpul ăsta frumos ne-am mai răcori puţin.

— Nici vorba!… Pot să-ţi spun Gonzag, nu?… Azi trebuie să mergem la Grădina Botanica. Toate fetele au câte-o idee fixa, asta o ştiam.

— De ce Rtrebuie˝? m-am încumetat totuşi.

— Las că vezi tu… Atunci m-a luat de mana. Tulburător… Nici nu ştiu cum am parcurs oraşul de la un capăt la altul. Nu-mi mai aduc aminte nici de aleile din Grădina, pe unde am colindat, nici de aromele de frunze uscate, nici de aerul cu miros de bureţi şi feriga. Nu simţisem nici trecerea timpului pana când, tot ea, m-a oprit arătându-mi cu degetul întins un loc anume pe pământ, umbrit de coroana masivă a unui castan.

— Uite, aici m-am născut eu! Am spus reflex: – Ce crezi, mâine va ploua?

— Sigur că da! se aprinse Shatyia. Altfel nu s-ar mai naşte pristoci şi-ar rămâne oraşul pustiu în doi-trei ani, tu nu-ţi dai seama? Abia atunci, dezlipindu-mi ochii din pământ, am observat câtă lume se adunase sub castan aşteptând ploaia de mâine.

— Gonzag… ma mângâie ea tandru pe ţugui. Ce zici, stam şi noi? Sunt atât de drăgălaşi pristocii mici… Am putea lua unul ca să formam o adevărată familie şi l-am boteza pe loc… Tu cum vrei să-l cheme? Şmecheră Shatyia. Îmi atinsese coarda sensibila. I-am răspuns dintr-o suflare: – Adam! Apoi, candid, m-a luat gura pe dinainte şi-am spus o frază ce avea să mă coste tot restul vieţii: – … Sau, dacă tu ţi-ai dori o fetiţă… Eva?

— SFÂRŞIT